

[Krarup.]

fen. Lad gå, at kupering af halen på heste og ørerne på hunde bliver forbudt straks, det forstår jeg, men jeg forstår ikke stk. 2, at man ikke kan kupere halen på en hundehvalp, der ikke er 8 dage gammel, uden at det foretages af en dyrlæge. Hundehvalpe, der kun er 3—4 dage gamle, som er blinde, og som i det hele taget ikke har ret mange sanser, kan godt kuperes af en øvet opdrætter. Det er den slags småting, vi ikke rigtig bryder os om at få bestemmelser om.

Desværre er jeg helt uenig med justitsministeren med hensyn til § 10, stk. 3. Jeg er dør på linie med det ærede medlem hr. Elmquist, idet jeg mener, at disse bestemmelser om kupering af hestehaler må være absolutte. Al kupering, som er en modesag, og som er, synes jeg, en rædselsfuld måde at behandle dyrene på, må vi kunne se en ende på. Hvad enten det er avlsdyr eller afkom af avlsdyr, må kupering være forbudt. Jeg kan oplyse den højtærede justitsminister om, at mit parti i alt fald er enig om, at der må være et absolut forbud mod kupering, sådan som man har det i flere lande, i Tyskland og i Sverige, og jeg finder ikke nogen grund til, at vi skulle følge Belgien og Holland, hvor de stadig kuperer. Kan de undvære kuperingen i Sverige, hvor de har udmærket opdræt af belgiske hingste og hopper, så kan vi det også her.

Jeg beder om, at man vil tage under overvejelse, hvad der står i § 13. Den omhandler vivisektion. Jeg beder om, at denne paragraf må blive strammet noget, så at vivisektion, som man er nødt til at have til lægevidenskabelige forsøg, i hvert tilfælde kun må ske under fuldt ud betryggende kontrol. Unge mennesker bør ikke i tankeløshed — eller jeg kunne bruge et værre udtryk — kunne behandle dyr på en måde, som er ganske utilladelig.

Det er egentlig, hvad jeg har fundet ud af angående disse paragraffer. Men jeg gentager, hvad jeg sagde for et års tid siden, at jeg ville meget gerne, om der kom nogle enkeltheder ind — her foreslår jeg altså selv nogle enkeltheder, medens jeg iøvrigt er betænkelig ved for mange enkeltheder.

Det ærede medlem hr. Elmquist nævnte, at man må bort fra den vilkårlige måde, hvorpå man skyder storvildt. Kronvildt, dåvildt, sikavildt eller hjorte må fremtidig ikke kunne skydes med hagl, men kun med kugler. Det er, efter hvad en jæger har fortalt mig, rædselsfuldt dyrplageri at skyde disse dyr med hagl, for det er sjæl-

dent, dyret bliver slået ihjel ved det, og så får det lov at løbe med et skud hagl i sig.

Jeg udtalte også i fjor, at der må indføres virkelig kontrol med brugen af rævesakse. Det er måske vanskelig helt at forbyde en mand at sætte en rævesaks op i sin egen gård eller i sin egen have, men i så fald må en rævesaks autoriseres, og den må forsynes med nummer, så at misbrug kan blive påtalt og straffet.

Der er endnu en ting, som jeg gerne vil nævne, skønt jeg har på fornemmelsen, at den højtærede justitsminister, måske med rette, kan afvise den og sige, at den hører ikke hjemme her. Men jeg prøver på i dag ligesom andre ærede ordførere at tage til orde for de umælende dyr. Jeg tænker på den uhyre mængde lidende dyr, som år efter år står bundet i brændende stalde og lider en rædselsfuld død. Mennesker har bundet dem, en eller anden sætter ild på, dyrene kan ikke komme ud, og så brænder de til døde. I 1948—49 brændte her i landet 1955 stråttækte bygninger og beboelsesejendomme, og i de allerfleste af dem har der været dyr. Man har ladet mig forstå, at der her i landet gennemsnitlig indebrænder sådan noget som 2500 dyr om året. Jeg kan ikke lade være med at nævne det, når vi taler om en lov om værn for dyr. Jeg ved ikke, om man kan få bestemmelser herom ind i denne lov eller det måske snarere er i loven om brandpoliti på landet, det hører hjemme, men jeg beder om, at vi ved behandlingen af disse ting også tænker på de dyr, der er udsat for en rædselsfuld død i brændende stalde.

Med disse korte bemærkninger tilsiger jeg vor interesserede medvirken i det udvalg, der bliver nedsat, idet jeg udtaler vor taknemlighed for, at lovforslaget i det hele taget er blevet fremsat.

Fr. Kristiansen: Det er med glæde og tilfredshed, at også mit parti hilser fremsættelsen af det foreliggende lovforslag; i det store og hele må lovforslaget siges at være i overensstemmelse med den almindelige retsbevidsthed, som nu råder i befolkningen, i modsætning til den gældende lov om værn for dyr.

Der er dog visse punkter, hvor jeg finder, at lovforslaget går lovlig vidt; de er allerede nævnt af det ærede medlem hr. Krarup. Hvad først bestemmelsen i § 4, stk. 4, angår, der forbyder, at der stikkes søm eller agraffer — der menes åbenbart ringe — i næsen på svin, vil jeg sige, at det sker jo kun for at forhindre, at avlssvin